

Paikkoja

Elisa Uusirasi

Lepaan alue lienee useimmille lukijoille tuttu, jos ei opiskelijujen vuoksi niin vähintään Lepaa-näyttelyn ansiosta. Näyttely tuntuukin muodostavan kampuksen ympärille suojaavan kuplan, jonka sisällä vallitsevaa leppoisaa tunnelmaa edes sade ei pysty häiritsemään ja jossa ainoan särön viheralalaisten hyvään tuuleen tekee kahvikupin hinta. Joillekin Lepaa saattaa tarjota myös mahdollisuuden hillittyyn hurvitteluun Kovan päivän illassa, ja asiaan kuuluu myös uskaliaimpien öistä äänimaisemaa sulostuttava karaokelaulanta. Pelkkiä mukavia muistoja tarjoaa siis armas Lepaa.

Yli puolen vuosisadan mittainen ja Puutarhakoulun Kesäpäivien kautta vielä pidempi Rationalisointipäivä-/Puutarhatekniikka-/Lepaa-näyttely-ketju on historiansa aikana nähnyt ja oletettavasti myös edesauttanut monia muutoksia Lepaan kampuksella. Kansantanhut ja köydenvetokisat ovat kadonneet, rakennuksia on palanut, korjattu, purettu ja pystytetty, Mamselli on saanut siipensä takaisin ja vanha tammi puolestaan on saanut siipensä. Historia liittyy osaksi maisemaa ja maisemasta tulee vuosien kuluessa historiaa.

Opiskelijalle miljöön historiallisuus ei paljoakaan paina opiskelupaikkaa valitessa. Vanhat rakennukset opinahjoina ei edes mitenkään erikoinen ilmiö, ja satavuotiaissa kouluissa opetetaan edelleen lukua ja laskentaa. Alun perin täysin muuhun tarkoitukseen tehtyjen rakennusten muuttaminen opetuskäyttöön ei ole sekään tavatonta, ja esimerkiksi Turun yliopiston Historian, kulttuurin ja taiteiden tutkimuksen laitos sijaitsee entisellä kasarmialueella, jonka rakennuksista vanhin valmistui 1830-luvulla. On myös muistettava, että Lepaan emoyhtiöllä Hämeen ammattikorkeakoulu oy:llä on tiloja 1930-luvulla toimintansa aloittaneessa Hattelmalan entisessä piirimielisairaalassa. Ja kai niitä antiikkisia pytinkejä on Evolla ja Mustialassakin, mutta ei niistä nyt sen enempää.

Lepaan oppilaskunnan Valmistuvat valmistelivat tänä vuonna Oma Lepaasi-värityskirjan. Osa kuvista on tehty vanhojen mustavalkofotojen pohjalta, ja niissä näkyy pilkkaus entisaikojen Lepaasta, jossa korkeakattoisen Kotilan eteläseinä on köynnösten peitossa ja hra Andersson ei suinkaan ole kipakka pehtoori vaan varasto- ja käymälärakennus. Päivämätön kuva sakaris-

tosta taas on lähes brontemainen: Tasaisen pellon ympäröimä hautausmaa kohoaa puineen horisontin yläpuolelle ja muurin portti näyttää kuin se todella johtaisi suorinta reittiä taustalla kaikkialle levittäytyvään taivaaseen. Valokuvia selaillessa alue vaikuttaa tutulta mutta kuitenkin joltain aivan toiselta paikalta. Kumpi lopulta tekee kampuksen, rakennukset vai sittenkin opiskelijat? Jos Lepaan olemus lepää enemmän ihmisten kuin miljööön varassa, voiko Lepaa olla olemassa muualla kuin Lepaalla? Onko lepaalaisuutta ilman Lepaata?

Harva asia on yhtä surullinen kuin tyhjiin jäänyt talo, tarkoituksettomaksi kuihtunut kasa rakennusmateriaalia, jonka suojissa joskus eletty elämä, tavatut ihmiset, koetut elämykset ja tunteet ovat tallella enää haamuina seinänrakosten pölyssä ja lattian naarmuissa. Auringon haalistamat ja haurastuttamat pitsiverhot heiluvat rikki-näisen ikkunalasin tuulenvireessä suojaamatta yhtään mitään kenenkään katseilta. Asukkaita ei enää ole, on vain paikka, jolla ei ole merkitystä, joka on tiellä tai rumentaa maisemaa.

Rakennuksen määritelmään kuuluu se, että se on tehty ihmistä varten, varastot ja ladotkin suojaavat jotakin, jota joku ehkä tarvitsee. Edes kirkot eivät ole tyhjiillään, niissäkin käydään sentään jouluna joskus ja hautajaisissa.

Kumma miten sitä alkaa tunteilla, kun valmistuminen ja pois-muutto lähenevät. Vaikka Lepaata on täällä asuttujen vuosien aikana kironnut syystä jos toisestakin, oman opiskelupaikkansa tulevaisuudesta kantaa huolta täältä lähdettyäkin. Lepaa kliseisesti jättää jäljen, yhdistää, aika kultaa muistot ja lallallaa. Uudet fuksit aloittivat opiskelu-urakkansa kolumnin kirjoitusviikolla, ja voi vain pohtia, millaisessa HAMKissa he sen lopulta päättävät. Millainen paikka Lepaa on kolmen tai neljän vuoden kuluttua? Kuinka moni ikkuna silloin tuijottaa tyhjyyteen?

Kolumnissa Lepaalla opiskelevat kertovat kuulumisia kampukselta.

”Onko lepaalaisuutta ilman Lepaata?”

